

V Ljubljani, v petek, dne 10. novembra 1911.

Naročnina za Avstroogersko: 1/4 leta K 1.80 1/2 leta K 3.50 celo leto K 7.— za inozemstvo: " " 2.30 " " 4.50 " " 9.—		Redakcija in administracija: Spodnja Šiška številka 97. Naročnina za Ameriko znaša celoletno 2 dol. 50 cent.		Oglasnina za 6 krat deljeno pettino vrsto enkrat 15 vin.. — Pri večkratnih objavah primeren popust.	
Leto I.	Posamezna številka 14 vinarjev.	Na naročila brez denarja se ne ozira.		Naročnina za dijake 5 kron.	Štev. 38.

Poroka v cesarski hiši.

Svatbena dvorana v cesarskem gradu Schwarzau.

Vojaštvo v državi „nebeškega sinu“. Umor v Spodnji Šiški. Petletnica smrti Simon Gregorčiča.

Po petnajstih letih.

Novela. Spisal L. Braun. — Poslovenil Ad. S.

(Dalje.)

„Gotovo se še sprijaznita. Kako je to žalostno, zelo žalostno, če se brati ne ljubijo.“

„Ti si dober otrok“, reče Josip božaje ji ličeca. „Ali ti še ne veš, kako je življenje med svetom. Med menoj in tvojim očetom je še stara mrznja, ki se ni ublažila kljubom dolgih let. Tu je težka pomoč. Spremi me nekoliko. Dobro mi de, ako slišim tvoj prijazen glasek.“

Prijel jo je za roko.

„Torej greš v resnici — v resnici“, vpraša Jerica.

„Mora biti tako — ne muči me dalje. S teboj še bi rad govoril, če me hočeš spremljati?!“

Jerica pritrdi in ga odvede v nasprotno stran vrta. Tam so bila majhna vratica, ki so peljala na stezico, vijočo se med cvečnimi travniki v smrekov gozd.

Oba sta korakala nekaj časa molče. Jerica je večkrat pogledala strica s pogledom, kakor bi ga hotela vprašati, zakaj molči. Nato je vprašala potihoma:

„In jutri odpotuješ?“

„Da. Kaj naj počnem tukaj?“

„Oh, stric, ostani še nekaj časa. Tako sem se veselila tvojega prihoda, zakaj na tihem sem te imela vedno rada, akoravno te nisem poznala. Oče pa je zelo redkokdaj govoril o tebi. Ali ako so bile kdaj sestre in oče z menoj neprijazni in sem se čutila tako zapuščeno, sem si vedno mislila, stricu Josipu je morebiti še huje. Bogve kje je in nima nikogar, ki bi ga tolažil. Tako si mi postal ljub in drag. In ko si danes prišel, bila sem tako vesela, kakor bi se že zdavnaj poznala. Tak si, kakoršnega sem si predstavljala vedno, ta resen in vendar dobron obraz, ki oddaleč ni podoben očetu. Stric, ostani, ostani vsaj nekaj dni tukaj, meni na ljubo ostani.“

Ginjen se je sklonil Josip k deklicji in jo poljubil na čelo.

„Želel bi si, da bi bila moja hčerka, Jerica. Imela bi v meni dobrega očeta in jaz v tebi pridno hčerko. Ker pa to ne more biti, hočem poskusiti, ali je v mojih močeh, da zate kot stric kaj storim. Šolsko poslopje tukaj ni pravi kraj zate — ali bi ne hotela iti z menoj?“

Lahna rdečica je pokrila lice dekleta.

„Ne, ne,“ vzklikne razburjeno. Prestrogo sodiš moje ljudi. Nisem je hotela obtožiti, gotovo ne. Mama je celo zelo dobra z menoj, njej bi bilo hudo, če bi se morali ločiti.“

Med tem sta prišla na parobek gozda. Tam je stala, komaj petdeset korakov pod košato bukvo, klopica, pripravljena kakor nalašč za počitek.

„Sediva“, vpraša Jerica.

„Ti si trudna?“

„Ne, stric. Lahko bi še šla zelo daleč, akoravno — akoravno“ . . .

Ne nadoma je umolknila, kakor bi ne hotela beseda čez njena usta. Njene telesne napake, ki ji je že prirejala toliko bolesi, ni mogla imenovati.

Nato je jela govoriti s spremenjenim glasom. „Lepo je tukaj. Vidi se tako daleč, daleč, zato je gospa baronica dala narediti to klopico. Ona je edina v tem kraju, ki se zanima za naravo. In odkar me je gospa baronica spoznala in je tako bobra z menoj,

smem tudi v park za grajščino. Tam je krasno, stric, tam sem najraje.“

Josip je sedel, roke prekrižane čez prsi, kakor bi ne slišal govorjenje dekleta, ker je gledal po okolici. Solnce se je bližalo v zaton, čez polja in vrtove je legala prozorna megla, ki je bila kakor nevestina koprena.

„Stric“, je zašepetala Jerica. „Zakaj se oče srdi na te? Kaj se je zgodilo, da vaju je razdružilo?“

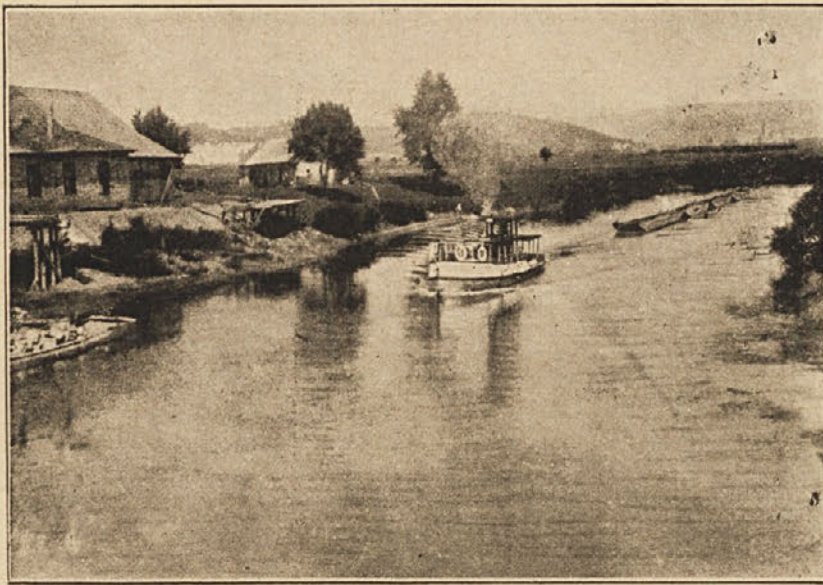
In ko je Josip še vedno molčal, je nadaljevala:

„Oče je pravil, da si moral Ogrsko zapustiti — ali je res? In zakaj si moral proč, stric?“

„Želiš vedeti, dete?“ vpraša Josip deklico s čudnim nasmeškom.

„Da, stric. Skrbi me, ker ne vem. Kaj slabega ne more biti, za to si predober, torej nesreča, mogoče bridka, težka usoda? In potem se vprašam vedno, zakaj te oče ni tolažil, te vzljubil še bolj, mesto te . . . te . . .“

„ . . . me sovražil“, dostavi Josip. „Jerica, ne sovraži se vedno slabih ljudi, in tudi ne ljubi se vedno dobrih — mnogokrat le ravno nasprotno, zakaj lastna korist določa ravnanje mnogih ljudi. Kdor ne uboga lastne koristi, je sovražnik in če je tudi lastni brat. — Ne bom se opravičeval.“

Parnik na Ljubljanici.

Jaz sem grešil. Tvoj oče je morebiti imel prav, ali nekoliko njegove ljubezni bi takratno mojo usodo drugače obrnilo. Ljubezni mi ni mogel dati, zakaj človek ne more dati tega, česar nima.“

Jerica je gledala strica s široko odprtimi, prestrašenimi očmi. Nato je zašepetala:

„Pripoveduj mi, stric, vse mi pripoveduj! Drugače ne vem, komu naj verjamem. Tvoje besede, dasi so mile, tožijo očeta — moj oče pravi, da si sam vsega kriv — kdo ima prav? Prosim te, stric, povej mi, kaj te je gnalo v tujino?“

„Koliko let imaš, Jerica?“

„Sedemnajst. Ali zakaj izprašuješ?“

„Ne boš me morebiti razumela popolnoma. Vendar bodi. Tvoje srce je še nedotaknjeno od hladnega diha sveta. Zato boš lahko najbolje sodila, na kateri strani je krivda, na kateri zmeta. Toraj zvedi vse.“

Vzel je njene roke med svoje in zrl trenotek v košate veje mogočne bukve, kakor bi zbiral spomine.

„Čuj tedaj! Znano ti je, da je bil moj oče, tvoj ded, učitelj v nekem majhnem trgu. Po njegovi želji sem študiral teologijo, akoravno za ta stan nisem čutil poklica. Mene je vleklo do višjih študij, dočim je bil brat Martin vsled svoje mirnosti in natančnosti kakor rojen za učiteljski poklic,

katerega si je izvolil. Bil je enajst let starejši. Sestri, ki sta bili med nama je pobrala smrt.“

Ko sem šel na vseučilišče, je bil tvoj oče že učitelj. Moje študije v Budimpešti so potekle brez posebnih dogodljajev. Bolj kakor teologija me je zanimala filozofija, naravoslovje in literatura. Najbrž bi se odločil za naravoslovje in zdravilstvo, ako bi mi med tem ne bil umrl oče.“

Brez sredstev nisem mogel nadaljevati svojih študij in tako sem bil primoran sprejeti bratovo podporo, ki je imel že takrat svoj kosček kruha. Bilo mu je sicer težko dajati mi podporo, ker je bil že oženjen, dasi se mu ni godilo slabo, vendar je končno čisto naravno, da pomaga starejši brat mlajšemu, dokler sam ne pride do kruha.“

„Moj oče te je vendar podpiral?“ vpraša Jerica.

„Da. Ali vsaka podpora, ki mi jo je poslal je bila spremljana z dolgim pismom, polnim opominov. Iz vsake vrstice je bilo čutiti, kako nerad mi pomaga in kako zelo si želi, da bi otrešel breme, katero mu je naložil umirajoči oče.“

Čutil sem, da mi ne pomaga iz bratske ljubezni, nego zato, ker je očetu obljubil. In ta zavest me je gnala, da bi bil čim preje samostojen.“

Vedno neznosnejše spomine mi je pošiljal brat in to me je spravilo ob razum. Popustil sem teologijo, in se posvetil docela učenju priljubljenih predmetov. A to je bil ogenj v streho. Brat mi je odtegnil vsako podporo in tako nisem mogel ostati v Budimpešti. Poiskal sem si pri neki plemenitaški rodbini mesto domačega učitelja. Tu sem nameraval študirati v prostih urah, in postati sam iz sebe nekaj. Bil sem ponosen na to zavest. Moji nazori so bili visoki ideali, enakopravnost vseh ljudi. Preziral vse predsodke. Nisem pripoznaval pravice privilegijev, katere so si lastili bogataši in plemenitaši. In s temi nazori sem nastopil službo domačega učitelja pri neki plemenitaški rodbini, pač dovolj poniževalna služba za me. To ne bo dobro in ni bilo

dobro. Kakor zelo sem se trudil, da sem prenašal ošabnost plemenitašev in razvajenost dečka, ki mi je bil izročeni v vzgojo, vendar se nisem mogel premagati, da bi ne rekel tu in tam kako grajalno besedo. V enem letu sem menjal dvakrat službo. Z bratom sva se nekoliko sprijaznila, a to menjavanje službe bi naju kmalu zopet razdvojilo. Zahteval je, naj živim in se prilagodim vsem odnošajem, kakor on in ni mogel umeti, da to, kar on s svojo mrzlo, samo za vsakdanjost umerjeno naravo uvideva za dobro, jaz mrzim in sovražim. Nisem se mogel prilagoditi in tudi se nisem maral, da bi plazil ponižno pred ljudmi, kakor so zahtevali, ker sem nosil kmetsko obleko. Nisem mogel molčati in prenašati krivice, z eno besedo: Bil sem nespameten mladenič; misleč, da morem preobraziti svet.

Brat se je še enkrat zavzel za me, in mi poiskal službo, ali z grožnjo, da naj v bodoče več ne računam na njegovo pomoč. Pisal mi je strogo in žaljivo, da sem mu odgovoril v zelo zdražljivem tonu. To je naju popolnoma razdvojilo. Vendar je v mojem srcu ostal še čut bratske ljubezni, dočim je pri njem izginil docela.

Toda poslušaj dalje. Neka grofovsko rodbina, ki je živela na svojem rodnem gradu, me je pozvala za učitelja in vzgo-

jitelja edinega sinu in dediča. Bil je turoben novemberski dan, ko sem se pripeljal v grad in v katerem se je odločila moja poznejša usoda. Kakor nekaka predslutnja mi je ležalo na duši. Bil sem molčeč in mrk. Zamišljen sem sledil služabniku, ki me je sprejel pri vhodu, po kamnitih stopnicah v prvo nadstropje. Tu zagledam deklico na zgornjem hodniku, ravno, ko mislim vstopiti v sobo, ki mi je bila odkazana. Prišla je ravno iz velike sobe in šla prožnih korakov po hodniku. Nehote sem stopil stran ko je šla mimo mene in se ji priklonil. Še le sedaj me je opazila. Ozrla se je na me s svojimi velikimi modrimi očmi napol vprašajoče, napol poizvedujoče. Nato se je nasmehnila tako prijazno, da mi je postalo toplo in nisem več vedel, kaj se je zgodilo z menoj.

„Gospod doktor Majer — milostiva gospica“, reče služabnik.

Ona pokima z glavo, kot bi hotela reči, da me je že spoznala, in pogledala me je pri tem s tako čudnim pogledom, tako globoko, kot bi hotela citati moje misli.

Nato je djala z mehkim, melodičnim glasom:

„Nekako samotno je pri nas, vendar upam, da vam bo ugajalo, ko se privadite. Bodite nam torej pozdravljeni, gospod doktor.“

Podala mi je roko, nasmehnila se še enkrat in odhitela.

Stal sem nepremično, kakor prikovan, dokler se ni oglasil služabnik in me vprašal, če nočem v svojo sobo. Zdrznil sem se in vzbudil iz lepih sanj, v katere me je zazibala njena podoba. V duši mi je vstajalo solnce, toplo in ljubko, kakor da sem pogledal v svet poln sreče in radosti. Vtis, ki ga je naredila mlada deklica na me — bila je stara komaj šestnajst let — je bil tako silen, da sem bil ves kakor preroben. Očrneli zidovi gradu so se mi dozdevali tako domači in prijazni, kakor rojstna hiša, in trnjeva pot mojega službovanja, se mi je spremenila na mah v cvetočo. In tedaj sem obljubil, da bom opravljal svoje dolžnosti ne le samo z vso točnostjo, nego z veseljem in ljubeznijo.

Tisti večer se še nisem zavedal, kaki demonski sili sem postal suženj. Dosedaj še nisem okusil žela ljubezni, sedaj me je pa objela z vso silo in vdal sem se ji, nezmožen se ji upirati.“

Josip je zamaknjeno potegnil z roko čez čelo in za trenutek nadaljeval:

„Stari grof je bil gospodujočega značaja, in je imel vse predsodke svojega stanu, grofica je bila mrzla, stroga dama, mlad gospod, moj varovanec, star kakih devet let, samosvoj, len in svojeglaven učenec. Kar mi je bilo prej neznosno, vsa poniževanja in muke mojega poklica — sem je sedaj nosil lahko in z veseljem. Imel samo en cilj: prikupiti se staršem, da bi se mi ne trebalo ločiti od deklice, katero sem ljubil z vsem ognjem mlade,

ognjene ljubezni, ki se je pojavila v mojem nemirnem srcu. Nisem se vprašal, kakšen bo konec te ljubezni; živel sem kakor v sanjah in se bal, da se ne prebudim iz njih.

Mlada komtesa ni slutila, kaj se godi v mojih prsah. Pogovarjala se je z menoj prijazno, vpraševala za svet, kaj naj čita in večkrat je prebila cele ure molče v biblioteki, kjer sem poučeval njenega brata.

ginjalo in na nje mesta se je naseljevala v dušo neka sladka, sanjava resnost. Ogičala se je, da bi bila sama z menoj. Bolest in ljubosumnost sta mi trgali srce. Mogoče se jo je opozorilo na razliko med njo in menoj in morda se ji je zdelo premalo častno, da bi občevala z domačim učiteljem. Ali si je morda osvojil njeno srce kak častilec?

Zastonj sem si belil glavo, zastonj pre-mišljeval cele noči.

Odgovora nisem našel. Zastonj sem si prigovarjal, da je sploh blaznost misliti na njo. Misli so se mi vračale vedno k nji, in trudil sem se, da bi se ji približal. Ali ona se me je ogičala in priložnost, dobiti jo samo in govoriti z njo, se mi ni ponudila.

In vendar je prišel dan, ko sem govoril z njo. Bilo je že v drugi po mojem prihodu, da je prišla pomlad. Drevesa in grmičje obširnega parka so bile v polnem cvetu. Našel sem jo nekega večera, ko je sedela pod košato lipo, naslonjena na deblo, zamišljeno strmeč v zahajajoče solnce. Tedaj

so bile izgovorjene usodepolne besede, ki so odločile srečo življenja naju obeh. Še danes ne vem, kako se je zgodilo, da sem dobil pogum, ter ji razodel ljubezen.“

Obmolknil je za trenutek in globoko dahnil.

„Ko sem tisti večer legel k počitku, srečen in blažen, tedaj sem šepetal: „Ljubi me, moja najmilejša!“ ... Tedaj pa se je uenadoma pojavila v meni misel in kes. Kaj sem storil, kaj bo iz tega. Ona ne more biti moja, loči naju stan, in jaz sem ji ukradel srčni mir in srečo. Kdo je kriv... jaz sam. Vojeval sem grozen boj, kakor v sv. pismu Jakob in angel — a ta boj med ljubeznijo in razumom je ostal neodločen.“

Pol leta je preteklo. Vsakdanja je ta povest, povest ljubezni dveh mladih ljudi različnega stanu. Večkrat se mi je zdelo, da si jo priborim. Mislil sem pobegniti z njo čez morje v Ameriko in si zgraditi novi dom. A vnovič sem uvideval brezupni položaj najine ljubezni in trepetal pred koncem. Tako sem visel med radostjo in peklom in pri tem opazil, da je postajala ona od dne do dne žalostnejša. Skrivnostni stiski rok in skrivni poljubi, tajni sestanki — prisege večne zvestobe, grenke solze in zopet radost — to so posamezni odlomki, na katerih je obstojala najina ljubezen: In to bi lahko trajalo še dolgo, ker grof je bil preponosen, da bi mislil, hčer se bo ponižala tako daleč, da bi ljubila domačega učitelja. Grofica je bila pa bolehnna in bila večinoma v svojih sobah.

Pozabila sva pa biti previdna in tudi nisva mislila na mojega varovanca. Mali potomec grofov je čutil v sebi visokost rodu in izboren talent za vohunstvo. To bi mu morda pripomoglo do častnega mesta kedaj, da ni umrl prezgodaj. Dovolj — on je povzročil katastrofo.

(Dalje.)

Na vernih duš dan.

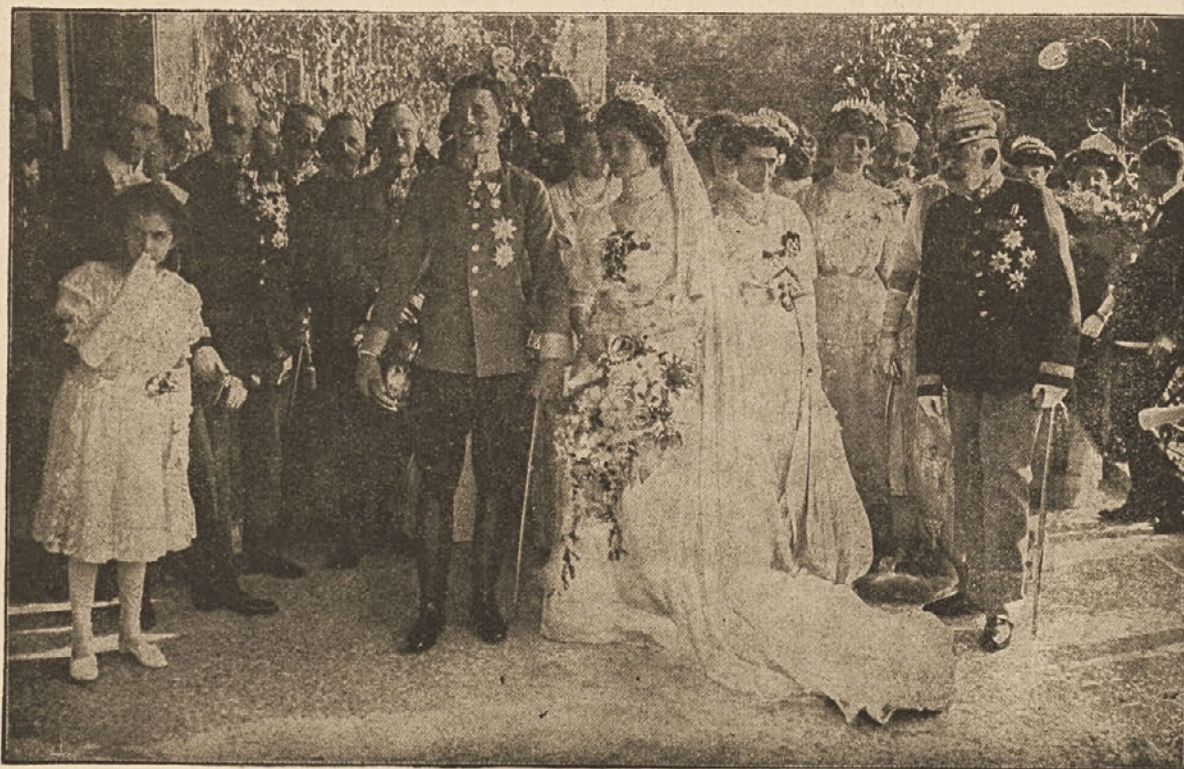
Tako je nevede podžigala ogenj, ki je plamtel vedno silneje v mojih prsah. Bila je lepa in mila, dobra kakor angel. Njena duša je bila kakor zrcalo, katere se še mrzel dih sveta ni dotaknil, njeno srce čisto in nedotaknjeno, kakor tvoje, Jerica. Pol leta mi je preteklo, kakor v snu.

A postalo je drugače. Prišla je zima in Lucija se je udeleževala veselje in

† Dr. Josip Vošnjak.

plesov, ki so se prirejali v gradu očetovem ali pa v sosednih, in to prvič kot odrasla deklica. Upeljali so jo v družbo in radi njene lepote jo je takoj obkročila cela truma plemenitašev. Od dne do dne sva se videla redkeje. Lucija je bila večkrat odsotna ali pa je imela obiske prijateljic in častilcev. Spremenila se je zelo. Postajala je zamišljena, otroško veselje je iz-

Poroka v cesarski hiši: Poročni sprevod; cesar zakliče: „Torej, mladoporočenca v sredino!“

Poroka v cesarski hiši.

(Slika na naslovni strani.)

21. oktober 1911 je bil zgodovinski dan za našo vladajočo habsburško rodovino. Dan, ko je nadvojvoda Karl Franc Josip, potomec slavni Habsburžanov in bodoči cesar avstrijski stopil pred altar s princeso Zito, — v njenih žilah se pretaka istotako kraljevska kri Bourboncev, — in sta si podala roke v zakon ter obljubila, da bodeta hodila odslej skupaj po potu življenja, stala drug za drugega zvesto in ljubeče, bodisi v sreči ali nesreči. In srca narodov avstro-ogrske monarhije so utripala veselja na ta dan. Saj je že vesel in radosten pogled, ko si mladost in lepota podasta roke in stopata z ljubeznijo v zakon. Radost in simpatija do mladoporočenca narašča pri gledalcih tem boljše, ker čakajo ženina velike naloge, in koraka zraven njega cvetoča mladenka, ki bo podpirala z ljubeznijo in vdanostjo soproga na njegovih potih. Ali ljubezen ni os, krog katere se vrti ves svet, zemlja, z bornimi bajtami in razkošnimi palačami ter cesarskimi gradovi? In tako gledamo radostnim srcem, da je združila kraljevski sri resnična in prava ljubezen, in ta ljubezen bo ogrevala narode, zbrane pred prestolom bodočega cesarja, sedanjega ženina nadvojvode Karl Franc Josipa. — V šte. 36 smo prinesli sliki mladoporočencev, danes prinašamo sliko dvorane, v kateri se je vršila gostija, druga slika pa nam kaže vesel trenutek v gradu Schwarzaui, ko se je poročni sprevod začel pomikati in je zaklical cesar: „Torej, mladoporočenca v sredino!“

Vojaštvo v državi „nebeškega sinu“. Morda bo zanimalo naše čitatelje, ako jim podamo nekaj podatkov o vojaštvu kitajske države. „Nebeški sin“, kakor se nazivlje kitajski cesar, je iz rodovine Mandžu. Ta rodovina je Kitajcem tuja in zato se za njo tudi noben Kitajec ne ogreva. Rodovina Mandžu je tatarskega

plemena, in kitajski cesar se uči poleg kitajskega tudi mandžurski jezik, ki je njegov materin jezik. Pred par stoletji so poklicali Kitajci v nekih svojih homatijah na pomoč Tatarje. Ti so prišli, a za plačilo so posadili na prestol „nebeškega sinu“ — svojca. Zadnje čase je kitajska vlada reformirala svojo armado po evropskem načinu in lahko v trenutku postavi na bojišče 38.000 mož in 10.000 častnikov in podčastnikov. V slučaju mobiliziranja bi postavila na bojišče 600.000 mož. — Vrhovni poveljnik vladnih čet je, kakor zatrjujejo zadnje vesti postal vojni minister general Jingčang. Jingčang je bil dolgo časa poslanik v Berlinu in je kitajsko armado preustrojil po načinu nemške vojske. Tako se razliku-

jejo različne vojaške trupe po barvah. Pehota ima rdečo barvo, konjenica belo, topništvo rmenno, pionirji plavo, sanitetne trupe zeleno. Posamezne divizije imajo izvežbano godbo. Gardna pehota sestoji iz štirih regimentov po tri bataljone. Moč čet, ki so odposlane proti vstajnikom sestoji po poročilu „Timesa“ iz polka prve Mandžudivizije, kora Jingčang glavnega dela 2., 4. in 6. divizije, enega polka pehote iz mešane Hunanbrigade in enega bataljona Šansibrigade. Artilerija ima 72 poljskih in 42 gorskih topov. — Kitajska armada ima tudi strojne puške, kakor kaže današnja slika. Strojne puške so grozno morilno orožje, ker se lahko odda na minuto ogromna množina streliv. Mehanizem pri strojnih puškah je narejen tako, da se samo nabija. — Važen, morda celo glaven vzrok vstaje in da se je izneverilo vladi mnogo vojnih čet je pomanjkanje denarja. V začetku vstaje je bilo v državni blagajni komaj en milijon taelov (400 milijonov kron). Š tem ne more za-

dovoljiti zahtevam armade in uradništva ter je lahko ta denarna kriza za dinastijo Mandžu usodepolna.

Umor v Spodnji Šiški. Dne 1. novembra se je zgodil v Spodnji Šiški umor, kakršnega Šiščani že dolgo ne pomnijo. Vojaški izgredi se sicer v Spodnji Šiški neprestano ponavljajo vsako nedeljo ali praznik, toda na dan Vseh svetnikov se je pripetil naravnost tragičen slučaj, ki je zahteval svojo žrtev. Okolo trideset 10. zvečer se je vračal neki korporal v družbi dveh domobrskih infanteristov iz Zgornje Šiške proti domu. Ko sta domobraska infanterista prišla že v bližino spodnješišenske cerkve, sta se nenadoma sprla. Bila sta oba precej pijana. Korporal ju je skušal pomi-

Vojaštvo v državi „nebeškega sinu“: Oddelek vojakov s strojno puško pri streljanju.

riti, kar se mu pa ni posrečilo. Vojaka sta postajala vedno bolj nasilna. Končno je infanterist Mikec potegnil iz nožnice svoj bajonet in ga vpricho korporala zasadi s svojim tovarišu naravnost v srce. Nesrečnež je v trenutku divje zakričal, potem se pa na mestu zgrudil mrtev na tla. Umrjeni vojak se piše Brolih. Odšel je popoldne v Zgornjo Šiško, kjer se je v neki gostilni pošteno napil. V pijanosti je v gostilni neprestano razgrajal in grozil s svojim bajonetom drugim gostom, tako da so mu morali končno bajonet vzeti in ga spoditi iz gostilne. — Ko se je Brolih podal proti domu, se mu je pridružil na cesti morilec in šel z njim do usodepolnega mesta skupaj. Morilca so orožniki takoj aretirali. Naša slika nam kaže prostor, kjer se je zgodil umor.

Petletnica smrti pesnika Simona Gregorčiča. V petek 24. listopada 1911 bo pet let, kar je legel k zadnjemu počitku „goriški slavček“, pesnik Simon Gregorčič. Njegove pesmi so tako blagolasne in milodoneče, da so prodrle celo v najskritejše kotičke naše slovenske domovine in šle celo v tujino, da tolažijo po domu hrepenče... Miadina prepeva Gregorčičeve pesmi v veselih urah, pri vsakem delu ob vsaki priliki, in zato bi bilo pač odveč, če bi na tem mestu vnovič opisovali njegovo življenje in delovanje, da, zdelo bi se nam, da bi s temi vsakdanjostmi motili spomin pesnika. Vsak naj misli nanj ob obletnici,

Srebrna poroka gospoda Jakoba in gospe Josipine Dimnik.

POSTOJNA :: 1886 :: DNE 24. OKTOBRA :: 1911 :: LJUBLJANA

dan slednji sprašuje me v tedni —
Predolgo odlašam pač svoj vam pokop?
Za mano že radi nosili bi sveče,
o vetri vgašene, ne tleče...
A dobro je meni nebó
zdaj starčku, ko kdaj je otroku biló;
zato pa spolniti vam neče
te želje goreče.

„Kje skoplješ si grob?“
Počakajte malo,
lopata saj kmalo
in meni in vam zazveni za pokóp!
Kako se bo mirno tam spalo
na gričku zelenem ob Soči,
nam mrtvim živó šumljajoči,
tam gori pri svetem Lovrēnci
na ražnji ognjenem mučenci!
Tam mojih pradedov nebroyen spi trop,
tam bodi moj grób!
Tam sanjam naj kdaj med očeti in dedi;
med vsemi pod Krnom ponosnim sosedí
naj bivam na sredi.
In pravil jim zgodbe nekdanjih bom dni; —
ko vdari polnoč — pa vsak dan
svoj grob bom zapustil hladan
in gledal, kaj krog se po svetu godí
in slikal sodrugom te čudne reči...
A stari moj Krn,
ki seval okrog milijone je krat
o solnci ko zlat,
a v zimi neštetokrat bil je srebrn,
na grobe pri vznožji ledeno bo zrl:
saj njemu ni znana ne radost, ne bol
in vedno je gledal brezčutno k nam dol;
Sè srcem brez čuta je srečen,
saj on je pač večer,
kaj tó, če na vznožji mu kdo je umrl?!

Jakob Dimnik. Dne 24. oktobra je praznoval šolski vodja g. Jakob Dimnik s soprogo srebrno poroko. Jubilat je v učiteljski organizaciji posebno delaven in si

je pridobil mnogo zaslug. Med stanovskimi tovariši, kakor tudi drugod je jako priljubljen. G. Dimnik je večletni občinski svetnik ljubljanski in član mestnega šolskega sveta. Jubilatoma naše iskrene častitke.

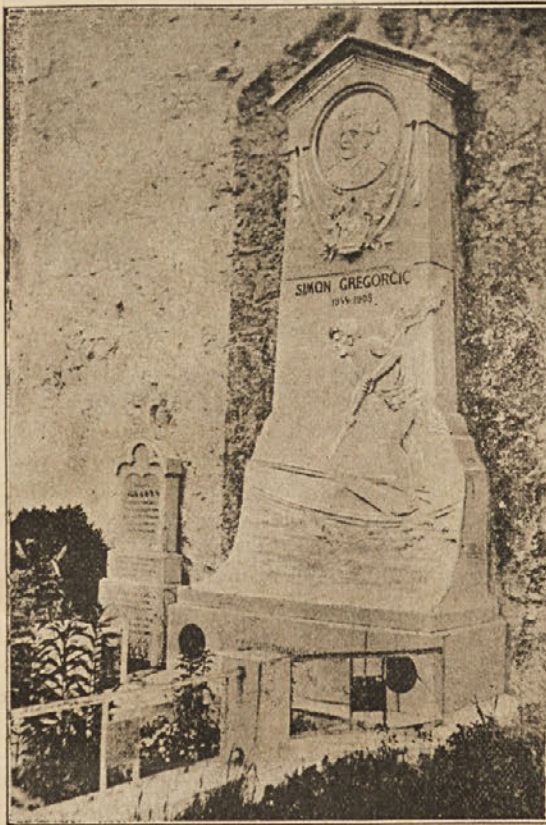
Koledar

z bogato ilustrovano vsebino izda v obliki mohorjevega koledarja uprava „Slov. Ilustrovanega Tednika“. — Ta koledar bo edini te vrste na slovenskem, ker bo vseboval zelo mnogo slik. Naročite inserate v njem! Cela stran inserata stane 60 K, pol strani 35 K, četrt strani 20 K, osminka strani 12 K. — Koledar se bo razposlal po vsem slovenskem in izide v 20.000 izvodih. Naročniki „Slov. Ilustr. Tednika“ dobe koledar brezplačno.

NESTLÉ-JEVA
moka za otroke

Popolna hrana za dojenčke, otroke in bolnike na želodec.

Vsebuje pravo planinsko mleko.
Škatlja K 1.80 v vsaki lekarni in drogeriji.

Simon Gregorčičev nagrobni spomenik.

ko je zatisnil trudne oči „goriški slavček“, in te misli naj bodo krasen slavospev, velika molitev, da nam Slovincem pošlje nebo veliko takih mož, prorokov in budnikov. Z njegovega groba prinašamo sliko spomenika, in dasi je zapel:

„Čemú mi na grob kamenit spomenik?
Da bele kosti bi mi tlačil?
Saj breme ko kamen neznosno težak
Do konca življenja sem vlačil...“

mu te „želje“ niso izpolnili in postavili na grob lep spomenik. Druga slika je cerkva sv. Lavrencij s Krnom in Sočo. Tu je hotel počivati, v kraju, katerega je tako ljubil. Rodno grudo, slovenske planine in domačo reko, in še živeč je spesnil pesem, kjer je izrazil to željo:

„Kje skoplješ si grob?“
To svet radovedni

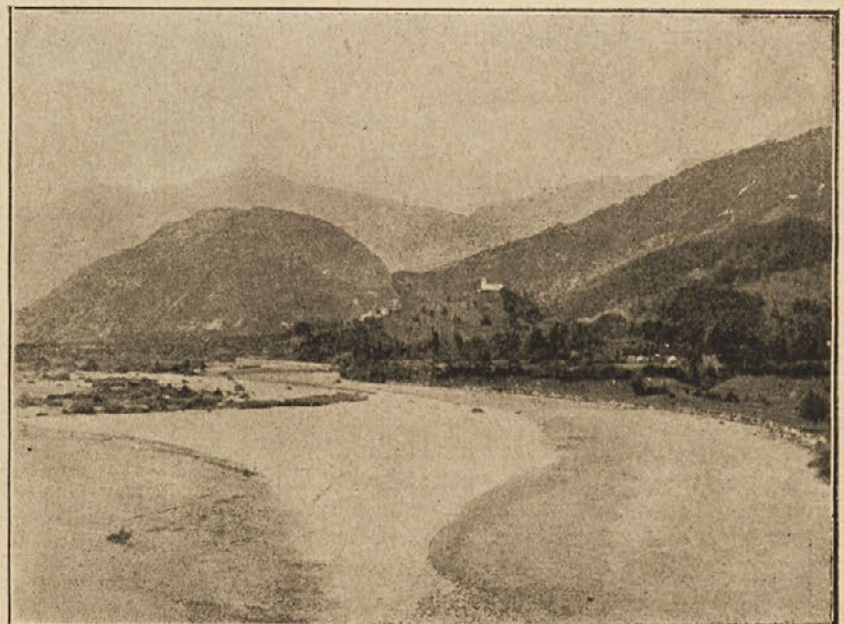
Praktikant.

Absolvent dvelet. trg. šole želi vstopiti takoj v kako večjo trgovino ali denarni zavod kot praktikant najrajše na Stajerskem.

Zmožen slov. nem. koresp., stenogr., knjigovodstva, strojepisja itd. Dopisi pod „Praktikant“ na upravo tega lista.

Kdor želi kupiti

kako posestvo i. dr. na slovenskem Koroškem naj se obrne pod „Gorotan na upravnishva Tednika.“

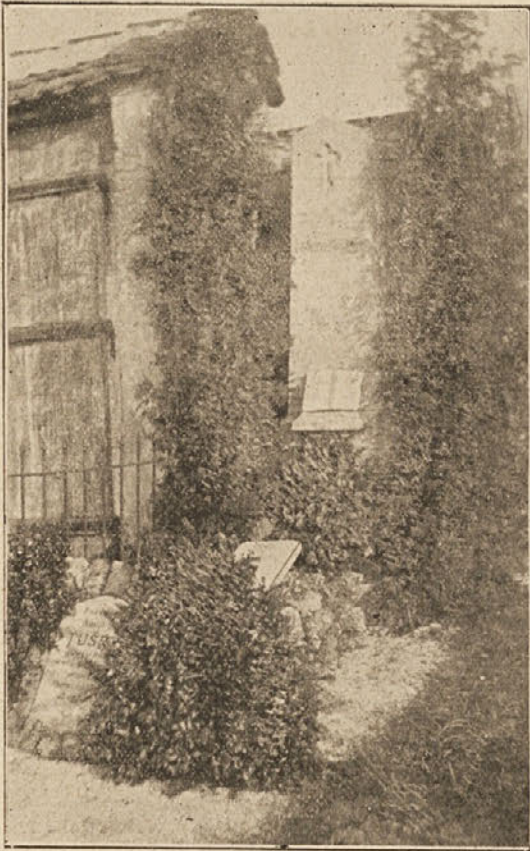
Sv. Lovrenc pod Krnom, kjer je pokopan Simon Gregorčič.

Drobiž.

Edini pristno domači kavni pridatek je Kolinska kavina primes. Najboljši in najizdatnejši kavni pridatek je Kolinska kavna primes. Ti dve dejstvi sta znani vsem našim gospodinjam in zato tudi vse kupujejo samo pristno domačo in izborno Kolinsko kavno primes.

Opozarjamo na inserat veležganjarnice Robert Diehla v Celju, ki je slov. tvrdka.

Originalen napis na žalobnem traku. Ko je umrl graščak N., so takoj naročili v bližnjem mestu venec s trakoma, na katerih bi

Naši grobovi: Profesor Tušek.

naj bil na enem napis: „Na svidenje“, na drugem pa: „Počivaj sladko“. — Drugi dan pa pošljejo slugo Mihelna v mesto z naročilom, da se naj napravi na obeh straneh traka napis: „Počivaj sladko“ in k napisu „Na svidenje“ se naj pristavi „v nebesih“ — če je namreč na traku še toliko prostora. Mihel je naročilo točno izvršil in tik pred pogrebom so dobili krasen venec z dolgima žalobnima trakoma; na enem je bil napis: „Počivaj sladko na obeh straneh“. — na drugem traku pa: „Na svidenje v nebesih, če je še kaj prostora!“

Vse Slovence in sploh Slovane, ki pridejo v Maribor opozarjamo na slovenske tvrdke, ki inserirajo v našem listu. Narodna dolžnost vsakega Slovenca je, da podpira slovenska podjetja. Zahajajte torej k Slovencem, ki vam ravno tako dobro in ceno postrežejo. Zapomnite si njihova imena in ulico, da jih boste vedeli poiskati, ko pridete v Maribor. Opozarjamo na inserate.

Današnji številki je priložena priloga K. Richterjeve orlove lekarne v Welsu.

Kaznovani junak. Albert Kellems iz Novega Jorka je pred kratkim na izredno čuden način rešil mnogo ljudi pred gotovo smrtjo. V nekem kinematografu je eksplodiral projekcijski stroj, vsled česar je nastal požar. Občinstvo je trumoma drlo proti izhodu. V tem trenutku pa se postavi pred vrata Albert Kellems, zagrabi za samokres in zagrozi vsakemu, kdor bi se prerival, s smrtjo. Svoj namen je dosegel popolnoma. Niti eden navzočih otrok ni bil v gneči ranjen ali pohojen. Policijska prefektura se je radi tega čina Kellemsu pismeno zahvalila, obenem ga pa

kaznovala na 5 K globe, ker ni imel dovoljenja nositi orožje. Res, čisto ameriško!

Dne 19. t. m. se uprizori v slovenskem deželnem gledališču v Ljubljani ljudska igra s petjem „Slepa ljubezen“. Začetek ob 3. uri popoldne. — Igra se je pred dvema, oz. tremi leti uprizorila v Ptuj, Celju, Krškem in drugod in je dosegla velik uspeh. Prevedena je tudi na češko in srbsko.

Sedaj je igra popolnoma predelana in popravljena; skrajšana je od 5 na 4 dejanja in hibe, ki so se grajale takrat, odstranjene.

Ljubljansko gledališko osebje že vadi in so vloge v najboljših rokah, petje pa bo namesto glasovirja spremljal orkester „Slovenske Filharmonije“.

Opozarjamo na to uprizoritev že sedaj. Ker se uprizori popoldne, se je lahko udeležijo tudi izvenljubljski obiskovalci, ker so železniške zveze na vse strani jako ugodne.

Najditelj „Mone Lize“. Iskanje tatu „Mone Lize“, oziroma nagrada, ki je razpisana, daje sedaj raznim podjetnim navihancem priliko, da jo izrabljajo v svoje posebne namene. Tako je pred kratkim dobilo ravnateljstvo v Luvru iz Breslave pismo, v katerem neznan človek naznanja, da je govoril na Breslavskem kolodvoru s človekom, ki se mu je nazadnje predstavil za trgovca starin in mu obetal 1000 mark nagrade, če bi mu hotel pomagati pri prodaji neke lepe slike. Po opisih Mone Lize smatra pisec, da gre za ukradeni izvirnik slike. S trgovcem sta se končno dogovorila za zopetni sestanek na kolodvoru. Ravnateljstvo je o tem obvestilo pariško policijo. Ta pa je poslala kriminalnega uradnika v Berlin. Berlinska policija pa je dognala, da je pisal to pismo že večkrat predkaznovani zlikovec, katerega pa je takoj uljudno povabila v Berlin na sestanek. Zlikovec je spoznal položaj ter pisal iz Breslave muzejskemu ravnateljstvu, da ga ne veseli priti v Berlin na sestanek, če mu ne pošlje denarja.

Naši grobovi: 1. Župan stolnega mesta Ljubljane Hradecky. 2. „Oče slovenske drame“ Ant. Linhart.

Strasten nabiralec kač. Iz Trebinja poročajo: Nadporočnik Linzer od 64. pešpolka je

velik lovec na kače, ki jih ima že do tisoč, v svoji zbirki — živih. Od navadne belouške pa do nevarne 2 m dolge strupene kače — vse jih najdeš v njegovem kačjem zboru, kjer jih skrbno neguje. In vse jih je z lastno roko nalovil po hercegovskem krasu. Kačam in velikim zelencem se pri njem tako dobro godi, da se pridno razmnožujejo — in sicer vse vrste, bodisi da nesejo jajca ali pa spravljajo na svet žive mlade. Nadporočnik Linzer pravi, da se je prepričal, da nobena kača ne napade človeka, ako jo pusti v miru. Za velikansko kačjo zbirko se poteza ino- moški muzej.

Naši grobovi: Josip Jurčič.

Enoinpedeset let v ječi. Pisar Edvard Kymys, ki je bil zaradi umora obsojen na do- smrtno ječo, je v strigavski kaznilnici umrl kot 84leten stari. Nastopil je svojo kazen l. 1860. in je predsedel enoinpetdeset let v jetnišnici. Njegovo truplo so izročili anatom- skemu seminarju v Vratislavi.

Švedski častniki v perzijski armadi. Per- zijska vlada je vsprejela v svojo armado kot inštruktorje 20 švedskih častnikov, da izvež- bajo perzijsko vojsko po evropskem načinu.

Občna sodba je, da je „Slovenski Ilu- strovani Tednik“ postal jako lep in dober list. — Da ga pa moremo še bolj izpopolniti, je potrebno, da se število naročnikov in inse- ratov pomnoži. Razširjajte torej „Slovenski Ilustrovani Tednik“ ter mu pridobivajte novih naročnikov in oglašujte v njem!

Slovan. Izšla je 12. številka leposlovnega lista „Slovan“ z bogato vsebino. S to številko zaključuje „Slovan“ 9. letnik svojega obstanka. Tiska Dragotin Hribar v Ljubljani, urejuje pa dr. Fr. Ilešič.

Telefonski pogovor pod zemljo. V Göttin- genu se je posrečilo obema učenjakoma dr. Leimbachu in dr. Löwyju, da sta se brez- žično sporazumela pod zemljo. Oba aparata sta bila 560 in 450 m pod zemljo in poskus se je popolnoma dobro obnesel.

Čebele v vojaški službi. Amerikanski generalni štab dela zdaj obsežne poizkuse, kako bi se dale rabiti čebele v vojaški službi za dostavljanje vesti. Vzlic temu namreč, da so uvedli brzozjav brez žice, treba namreč računati z različnimi težavami in nevarnostmi, zato so prišli na misel, kako bi uporabili ono lastnost čebele, da ona tudi iz velikih

daljav najde spet svoj čebeljak. — Nastalo pa je vprašanje v kakšni obliki da bi mogle majhne živalice kakor so čebele prenašati vojaške vesti. Pa tudi to vprašanje so rešili. Šifrirana vest se fotografira kolikor mogoče zmanjšana na krila čebele. Oni, ki sprejme čebelo, lahko potem ono vest prečita z zelo močnim povečevalnim steklom. Kakšne zavestnike bo neki še našel človek, da mu pomagajo uničevati bližnje?

Kinematograf kot policaj. — Sherlock Holmes je dobil konkurenta — to je namreč gospod kinematograf! Na Francoskem so se v kazini vršili veliki krvavi izgredi. Izvršenih pa je bilo mnogo kinematografskih slik onih neredov. In sodišče je prišlo na idejo, da uporabi te slike. Pred očmi policijskih organov so se vrstili nešteti filmi, kjer so lahko spoznali izgrednike. Aha, tukaj je g. P., tam B., tisti je D. itd. so klicali policaji. V najkrajšem času so jih nabrali cel paternošter in jih vse poklicali pred sodišče na odgovor. Torej pozor! Demonstranti se bodo morali v bodoče paziti ne samo pred policaji, ampak

tudi pred ljudmi, ki delajo kinematografske posnetke. Kajti če tak kinematograf ujame človeka ravno v trenutku, ko tolče po kakem policaju ali po kaki šipi itd., ne odide kazni, čeprav ga ne aretirajo takoj na mestu — kinematografske slike ga bodo izdale.

Iz mladosti kralja Alfonsa XIII. se pripoveduje tole: Kralj Alfons XIII. je bil, ko je bil še prav majhen, zelo poreden. Večkrat ga je vzgojiteljica morala kaznovati. Nekoč ga je kaznovala s tem, da ni smel po obedu dobiti običajnih sladkarij. „Kako? Danes ne dobim sladkarij?“ vpraša mali Alfonzek. „Ne!“ odgovori stroga vzgojiteljica. „Čakajte, še žal vam bo!“ odgovori jezno fantek in začne na vse grlo kričati: „Živela republika! Živela republika!“ Ali je potem dobil sladkarije ali ne, ne vemo povedati.

RABITE NARODNI KOLEK!

Naši grobovi: Levo grob Windischerja, desno grobova Adamiča in Lundra.

Naši grobovi: Franc Zajc, akademični kipar.

Listnica upravnštva.

Friulau 7. Kakor hitro bodo slike gotove — sedaj so v delu — je razpošljemo in je dobite. Pozdrav!

Katinka Widmayer

modna trgovina pri „Solncu“ v Ljubljani.

Resnica je, da se

nagrobni venci :

s trakovi in napisi ter umetne cvetlice dobe le v moji trgovini najceneje in o tem se lahko vsakdo sam prepriča. Posebno se še priporočam gg. trgovcem na deželi.

Kaj je Krizmin?

Krizmin je garantirano najboljša pasta za svetlolikanje perila. Krizmin je moj lastni izum in ga izdelujem samo jaz ter garantiram za najlepši in hitro doseženi lesk. Krizmin varuje perilo, da se hitro ne umaže in raztrga. Svetlolikanje s Krizminom je zelo lahko. — Pošljite 50 vinarjev (lahko v pisemskih znamkah) pa bodele dobili brez vseh drugih stroškov in tudi poštnine prosto eno škatljo Krizmina (s porabnim navodilom), ki zadostuje za približno 100 kosov perila.

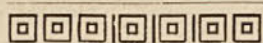
J. Krizman, Ljubljana, Mestni trg.

Pournem vse stroške vsakemu odjemalcu, ki bi se proti „Krizminu“ upravičeno pritožil.

Klavir

dobro ohranjen (Bösendorfer) se radi pomanjkanja prostora po ceni proda, ali zamenja s piano. — Vpraša se v upravnštvo „Slov Ilustr. Tednika“.

Pri nakupovanju daril za Božič in Novo leto se priporoča

L. J. Fröhlich

portretno slikarstvo in umetniški zavod, Ljubljana, Hrenova ulica 17. Ustanovljeno 1899, poštno-hranilnični čekovni račun 3.059.

Izvršuje pod garancijo po vsaki fotografiji slike s črno kredo, akvarele in z oljnatimi barvami od 5 K naprej. Zahtevajte cenike.

Lahek zaslužek

za na dom, za fantje in dekleta že od 14. leta naprej, kdor želi delati za mene predmete, pri katerih se lahko zaslužijo 20—40 vin. na uro in to brez posebne učenosti. Kdor želi pojasniti in vzorec od dela, naj pošlje 60 v v znamkah, katere se mu pa vrnejo, ako delo sprejme.

Izrežljarska trgovina trg Lemberg, Šmarje pri Jelšah.

80.000 ur !! se razdeli !!

Ker sem prevzel razprodajo ur, sem v stanu, da razpošiljam 14karatno zlato double anker uro, zelo elegantno, za K 2-80. Ura ima dobro anker kolesje in teče 36 ur (prem. znamka in je potom elektrike prevlečena s pravim zlatom. Za preciznost se jamči 4 leta 1 komad K 2-80, 2 komada K 5-50, 3 komadi K 8. Pošilja se po poštnem povzetju. Svetovna razpošiljalnica Ch Jungwirth, Krakow f 21.

Zamenjava dovoljeni ali denar nazaj.

Modni salon Ozmec Pepina

Ljubljana, Šelenburgova ulica št. 4.

Bogata zaloga vsakovrstnih damskih in otroških klobukov. Žalni klobuki vedno v zalogi.

Dobra tehnična moč

je na razpolago.

Sprejema dela na dom in gre tudi v kako tehnično pisarno. — Pisma na upravo „Tednika“.

TRI ŽLICE

železnatega vina lekarja Piccolija Ljubljani, c in kr. dvorn. založn., vsebujejo množino železa, ki jo mora zaužiti odrasli človek vsak dan, ako njegov organizem potrebuje železa, v nasprotju z drugimi izdelki, ki vsebujejo le tako množino železa, ki se dokazano nahaja v vsakem namiznem vinu, in torej nimajo nikake medicinske vrednosti. ::

Polliterska steklenica 2 K.

Umor v Spodnji Šiški: X Kraj, kjer se je umor izvršil.

Proda se hiša s trgovino

novozidana, visokoparтерна, v švicarskem štilu, ki stoji tik deželne ceste in večje tovarne ter železniške postaje. Oddaljena je od farne cerkve in šole 15 minut hoda. Hiša obstoji iz 3 sob, kuhinje in z velikim, za trgovino primernim prostorom, s 3 kleti in s 3 hlevi za svinje. Zraven hiše je velik vrt za zelenjavo in prostorno dvorišče. V knjižnih lahko ostane 2500 K. Cena je 12.000 K. Več se izve pri g. Vincencu Prešernu v Poljčanah.

Vljudno priporočam svojo **knjigoveznico**

v mestu in na deželi. **Albert Feldstein** v Ljubljani, Radeckega cesta št. 12.

Ivan Millonig
Trst, Via Caserma 14

Trgovina delikates in kolonijal. Razpošilja od 5 kg naprej: Riž, kava, čaj, rum i. t. d.

XII. zvezek H. Volaričevih skladb vsebuje za ženski dvospjev in klavir 1. Divja rožica. 2. Slovenskim mladenkam. Cena 1 K 50 h. Se dobi pri Frančiški vdovi Volaričevi v Zgor. Šiški št. 100 pri Ljubljani.

Sukna

(polvolnena).

Izredna močna v krasnih vzorcih razpošilja à 5 kg = 7 kosov po povzetju. — Jos. Breñ, Polička 90 (Češko). Gospodje trgovci zahtevajte v lastnem interesu vzorce in cene.

Ceno posteljno perje!

Najboljši češki nakupni vir.

1 kg sivega dobrega, puljenega 2 K; boljsega 2-40 K; prima polbelega 2-80 K; belega 4 K; belega puhastega 5-10 K; velfinega snežnobelega, puljenega 6-40 K, 8 K; puha sivega 6 K; belega, finega 10 K; najfinejši pršni puh 12 K. **Naročila od 5 kg naprej franko.**

Zgotovljene postelje iz gostonitnega rdečega, modrega, belega ali rumenega nankinga, pe nica 180 cm dolga, 120 cm široka, z dvema glavnica, 80 cm dolgi, 60 cm šir., rolnjena z novim, sivim, prav stanovitnim puhastim perjem 16 K; napol puh 20 K; puh 24 K; posamezne pernice 10, 12, 14 in 16 K, zglavnice 3, 3-50 in 4 K. Pernica 200 cm dolga, 140 cm šir. 13, 14-70, 17-80, 21 K, zglavnica, 90 cm dolga, 70 cm šir. 4-50, 5-20 in 5-70 K, spodnja pernica iz močnega, črtastega, gradla, 180 cm dolga, 116 cm široka 12-80 in 14-80 K. Razpošilja se po povzetju, od 12 K naprej franko. Lahko se franko zamenja za neugajajoče se vrne denar. Natan. cen gratis in fr.

S. Benisch, Dešenice 180, Češko.

Zahtevajte gratis in franko ilustrirani cenik o enem milijonu razglednic za Božič in Novo leto,

kakor tudi tisoč različnih, lahko razpečevalnih predmetov.

Adler, Zeisel & Co., Dunaj II, Praterstraße 66/19

Izvleček iz naših cenikov za poskušno naročbo: Božične in novoletne razglednice se razpošiljajo v vseh jezikih.

V barvotisku.		V barvotisku in blesku.	
12 kom. sortiranih K	—45	12 kom. sortiranih K	—60
25 " " "	—85	25 " " "	—120
50 " " "	1-00	50 " " "	—220
100 " " "	3—	100 " " "	4—
V barvotisku in električnem blesku. Najnovejši in najlepši.		Pošilja se po poštne povzetju ali če se vpošilje denar naprej. Pri naročilih pod 2 K je v znesku v poštne znamkah istočasno priložiti 90 vin. za poštino.	
12 kom. sortiranih K	—85		
25 " " "	1-65		
50 " " "	3—		
100 " " "	5-50		

PRESENETLJIVA NOVOST!

600 komadov samo 4 krone.

Krasna pozlačena 36 ur idoča precizijska anker ura z veriričico, natančno regulirana, za kar se jamči 3 leta ena moderna svilena kravata za gospode, trije komadi najfinejših žepnih robcev 1 krasen prstan z imit. žlahtn. m. kamnom, 1 cevka za smodke z jantrom, ena elegantna ženska broška (novost) eno krasno žepno toaletno ogledalce, ena usnjata denarnica, en žepni nožič, en par mansetnih gumbov, 3 naprsni gumbi, vse double zlato s patentiranimi kaveljčki, en srčan album za podobe s 36 podobami najkrasnejšimi celega cveta, 5 šaljevih predmetov, velika veselost za staro in mlado, en jako praktičen spisovnik za pisma, 20 dopisovalnih predmetov in še čez 500 uporabnih predmetov, ki se v hiši ne morejo pogrešati. Vse skupaj z uro, ki je sama vredna tega denarja stane samo 4 krone.

Pošlje se po povzetju potom centralne razpošiljalnice

F. Windisch Krakov št. T/22

NB Za neugajajoče denar nazaj.

Kdor si ogleda najlepše, zgodovinsko slovensko mesto: **PRAGO** naj zlatu prenočuje

Kavarna Slovenski časopisi

v hotelu Zlata Husa

Vačlavske naměsti

100 najmodernejših komfortovanih sob

Telef. inter. 1277.

HOTELIR ALOJZ JUNGER.

Lastnik palače Vacl. Klofač, državni poslanec.

Ne kupujte drugzega zoper **kašelj**

hripavost, katare, zasliženje in dušljivi kašelj, kakor fino okusne **Kaiserjeve prsne karamele**

s „trema jelkami“. 5900 notarsko poverjenih izpričeval, zdravnikov in privatnikov, gotov uspeh. — Zavoj 20 in 40 vin. Skatlje 60 vin. se dobiva v vseh lekarnah in mirodilnicah.

Izredno poceni! **Zavoji blaga**

za odpošiljatev pripravljeno za ceno

40 m — K 18.—

Ti vsebujejo izbrane ostanke in odrezke v dolžinah od 1 do 8 m pristno barvanega bombaževga sukna za obleke za poltje in zimo, bombaževga flanele, blago za predpasnike, platnine itd.

Vzorcev ostankov ne razpošiljam.

Pošilja se po povzetju.

Tkalnica in odpošiljalnica

Jan Škoda

Červený Kostelec, Češko, Krkonoši,

priporoča popolne in bogate

opreme za neveste

in druge tkalne izdelke. — Platno in posteljno perilo, rjuhe, bergate, damaste, julete, kanafas, barhente in flanele, brisače itd. Vzorce in cenike gratis in franko

Posebno opozarjam! Rjuhe

brez šiva, 150 cm široke, 225 cm dolge, uporabne za najfinejšo nevestne opreme, že izgotovljene in zarobljene, garantirano brezhibne za ceno K 2-80 1 kos.

Pošiljam najmanj šest kosov po povzetju

Važno: Manj vredno blago ne pošiljam in se za neugajajoče denar takoj vrne. Prosim poskusite!

Vsaka gospodinja,

katera želi pripraviti dobro kavo, uporabljaj najraje „pravega Francka“ s kavnim mlinčkom, ki se izdeluje temeljem največje skrbnosti že dolgo let v zagrebški tovarni. Ta izborni domaši izdelek najtopleje priporočamo.